Sang

ved

Regenzens Jubelfest

den 1ste Julii 1823.

Kiøbenhavn.
Trykt i det Poppske Bogtrykkerie.

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Ved Konning fjerde Christian
End glædes Danmarks Rige,
I hele vide Verden han
Kun sjelden finder Lige;
I Feide kjek, i Freden vis
Sit Folk til Held og Ære —
Blandt fjærnest Slægt den Fyrstes Pris
Skal fast i Minde være.

Paa vilden Hav mod høien Sky
Han heised Dannebroge,
I Stormens Brag mod Bølgers Gny
Og Blus af Kampens Snoge;
Ei Vunders Smerte, Synets Savn
Den sande Helt nedbøied —
Dog Lærdom huld, til Landets Gavn,
Dens Lys han mild ophøied.

Aar sexten Hundred tyve tre
Om Thronen klart det straalte
Og Danmarks Adels Ætte-Træ
Et yndigt Skin tilmaalte;
Da Kaas og Friis gav Lyset Læ
Det Arild Hvitfeld nærte —
En Visdoms-Hall fik Soer at see
Hvor selv de unge lærte.

Ei ene dog til Adelsværd
Var Aandens Gave bunden,
Thi mangen Borger brav og lærd
Da blev i Riget funden,
Som Arrebo og Bartholin,
Som Brochmann, Worm og flere,
Den Stamme kaldte Christian sin
Og kjær den ham mon være.

At yngre Mænd i Ældres Spor
Med Ære vandre kunde,
Dem høie Konning Hus og Bord
Som herligst Skiænk mon unde, —
Det Hus i Dag vi hædret see
Som Høitids-Færd det egner,
Aar atten Hundred tyve tre
To Hundred selv det regner.

End Skjoldung=Ættens Aand vi see
I Id og Daad den samme,
End blomstrer Danske Adelstræ
Og end de Lærdes Stamme —
Nu han især som Hus os gav
Vort Hiertes Tak maa kræve:
I Musers Hall, trods Mulm og Grav,
Hans Minde evig leve!

Finn Magnusen.